

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOUS SI TÉ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

A la gent que ara s'estila

dins la nostra Casa Gran

i que an es pa li diu *pen*,

los diu avui la pubila:

— Vos posaren per fanals

i feis sa cla.or dolenta

mentres gravau, per mort lenta

nostres festes culturals.

En camvi, exents els toros

de gravamen declarau

Teniu criteri de moros?

o es qu'en Belmonte admirau,

o es que voltros defensau

copés, espases i oros?

LA PUBILA.—Tenc el gust d'oferir a l'empresari de toros dues quadrilles i un.....

HISTORIA DE MALLORCA

CAPITOL III

Vandals-Alarbs-Califat-El reialme de Denia-Perdua de L'Independencia.

Quant els pobles barbres s'estengueren per demunt l'Imperi Romà amb la mateixa velocitat i malura que el sindicalisme se va estenguent per demunt la nostra decrepita societat (¡vaja una comparansa curra!) les Balears varen sufrir també les conseqüències del desgavell que reinava.

Els que vengueren a donar-mos la llum de la seva barbarie, varen esser els vàndals, qui havent-sé proposat dominar els altres pobles de la península, no pogueren conseguir fer-se seus els sueus que se varen refugiar dins les boscuries dels monts Evarsos (entre Lleo i Oviedo) i allà ben amagats es reien dels vàndals i es passaven la vida gratant-se la panxa.

En vista d'això en Gunderic rei d'aquests últims, va determinar deixar-los per impossibles, i un diumenge al cap-vespre, després de ballar una dansa bèlica i de dirigir quatre grosseries an els sueus, tocaren soletes i abandonaren aquelles terres.

Quina la ferem? — deia en Gunderic, i a forsa de pensar se li va ocórrer venir a de-

vastar les nostres illes que estaven en poder dels romans. Un cop presa aquesta determinació, va procurar-se un parell de barcos grossos i ja li es estret cap a Mallorca, a on va fer totes les atrocitats que va sebre, i vos assegur que eren moltes, robant, assessorant, calant foc i pronunciant discursos an els naturals dels país qui no l'entenien de cap paraula; no sé si antes o després va anar a Menorca i va fer dos doblers de lo mateix.

Això pasava l'any 421 després de Jesu-Crist. (Una data de tant en tant fa molt erudit.)

Les Balears varen estar posteriorment subjectes al govern i senyoriu de l'Àfrica, perquè quant en Gunderic va estirar els potons, en Genserik se va apoderar de tota l'Àfrica juntament amb Sardenya, Sicília, Còrcega, Ivissa, Mallorca i Menorca, lo que va fer que aquest Genserik, fós per la seva riquesa un dels majors contribuents i *Senador por derecho propio*.

La dominació dels vàndals va durar fins que se va acabar, que va esser per l'any 534 quant en Belisari els va incorporar al imperi de Orient i amb ell estarem (en l'imperi) fins al comensament del segle VIII, sense formar part mai (per més que qualche autor no ho vulga) de la monarquia goda. Ara porem dir que comença la verdadera historia de Mallor-

ca; fins ara hem anat a les fosques, però la llum s'es feta ja, i tenguent com tenim un cap a on aferrar-mos, no el deixarem perdre.

Allà devers l'any 798 els alarbs (que eren molt truiosos) i qui s'eren apoderats de tota l'Iberia, atacaren i saquetjaren les nostres illes. Hi ha que fer avinent que ja no era la primera vegada que ho feien, perquè Al-Makkari, Ibn-Kaldhum (i vaja un nomet), consignaren a les histories aràbigues, que Abdalla, (una especie de *niño prodigio*), fill de'n Muza, poc abans de que son pare invadís la península, ja, com qui no fa res, se havia apoderat d'elles: Bé es veritat que prest varen esser trets a defora pe'l príncep Lluís. En el segle IX varen continuar jugant a la pilota amb aquestes illes, perquè varen passar juntament amb el reine de Italia a mans de'n Pipino, net de Carlomagno, però llavors el seu oncle Lluís (què era un *fresco*) les hi va prendre i quedaren sense defensa.

PEP DE NA SANTEMA

JO TE VAIG VEURE...

(IMITACIÓ)

La gent sortia del sermó
com una llarga processó
qui es desgranava riolera
pausadament
xerrant i fent
esquera...

Jo te vaig veure aquella nit
i, més que mai, del fons del pit,
jo vaig sentir la flama ardenta
del meu anhel,
pujar, crudel,
roenta.

Te vaig mirar, d'amor, encès...
passares fent el desentès
i tot filant un bell sonriure:
mon cor, aplè
gaudí; serè
va viure.

Tal volta creies que m'amor
era d'efimera valor;
que el ventitjol l'esfullaria:
flor d'amefler
que al vent primer
cauria...

El desengany no'm ret el cor:
encque segasses tu la flor
sempre t'estim ab més follia:
després la nit
sempre ha lluit
el dia.

Queda la rel que no's podreix;
queda la rel que refloueix,
que treu de nou, cada vegada,
ab més poder
que quan va ser
segada.....

La gent sortia del sermó
com una llarga processó
qui es desgranava riolera
pausadament
xerrant i fent
esquera...

Jo te vaig veure aquella nit...

El teu somris, dins lo meu pit,
brilla ab vesllums d'amor rienta...

Dolça claror
que du frescor
de mental...

BUSCARET DE LA PLANA.

Març de 1920.

Tatari i...

Suplicam als corresponents i suscrip-
tors es posin al corrent amb l'administra-
ció lo més aviat possible. Noltros no re-
bem subvencions de ningú i hem publicat
sempre núme os dobles, mentres hi ha ha-
gut paper. També feim avinent que som
els ÚNICS QUE VENEM EL PERIODIC A
CINC CÈNTIMS.

LES MODES D'ELLES

Per na Clara

Amiga, *Ignoranta*: Abans de tot dec ha-
ver de complir amb un deute de bona criança,
remerciant-vos acaloradament la vostra *fine-
sa* de l'adjectiu, i els *elogis* ben merescuts
que feis de mon passat article, degut sols a
ma pobre inteligencia, ma humil ploma i mes
moltes ganes d'entretenir bé i honestament.

Si en lloc d'esser una *Ignoranta*, fossiu un
Ignorant, allavors per *remerciar-vos*, ho fa-
ria altrament: faria tal com fan devers Madrid,
vos enviaria dos amics a demanar-vos ex-
plicacions, no mos entendriem i hauríem
d'arribar al *terreno del horror ai! del honor*,
que encara que no estigui sancionat per la
lleí de Deu, ni per la lleí Civil ni p'el Còdic
Militar, n'hi ha molts que no'n fan cas i *para
ser más caballeros* fan mofa de les lleis.

Però no cregueu, per això que jo m'hagi
enfadat; no, jo no me solec enfadar mai per el
senzill motiu de que tornen feis i vells, com
ja sabeu.

Vos deis que me coneixeu, però ara jo no
vos recort: si me diguessiu el llinatge pentu-
ra sabria qui sou. I estaria molt més *clar* això
de *Clares*.

Segurament vos sou jove i duis els *flocs*
demunt els polsos en forma d'am. I dic això
perque veig qu'es això lo únic que vos sab
greu qu'hagi trobat mal fet, i com que l'ada-
gi diu que *qui te la coua de palla prest la
s'encén*, no m'ha estat gens dificil encer-
tar-ho.

Perdonau que vos digui que anau ben erra-
da al afirmar que duc eternament el mocado-
ret güaitant p'el butxacó. Precisament ara fa
cinc dies que no le hi duc, pel sol motiu de
que... el vaig perdre.

Vos vull dar una satisfacció, perque veig
qu'estau un poc *picada*, (i això sense haver
cosit, que cosint es molt fácil picar-se). Mon
intent, de bon principi era de treure a relluir
totes les *bondats* de les modes, tant d'elles
com d'ells; i es per això que sols ho titulava
Les modes. Ara bé; ja que vos heu comen-
sat, gustosament vos cedeisc el lloc, ja qu'heu
sabeu fer divinement, molt millor que jo no
ho faria.

Teniu tota la raó, de que ara els homes
semblen més ninots que ents raonables; pe-
rò... i les dones? Que no pareixen *muñecas
eléctricas* amb aquest caminar emparpalat
qu'els hi proporciona l'ús dels taconets de
cinc pisos i botiga? Jo crec que sí. I vos?

Tenen molt que desitjar els abrics dels ho-
mes; però els de les dones no son tampoc
perfectes.

En tres *gerarquias* se poden dividir, els
que criden l'atenció. Aquestes son:

1.ª De *globo* qu'es l'etxura que prenen
les elegants qu'els duen, i tenen molt poca
fona de baix, s'aixamplen *paulatinament* per
arribar al mig amb cinc cent trenta nou
palms i mig i un quart de *fona*, se tornen es-
trenyer per arribar apretats com una argolla
al coll, intentant aufegar-les.

2.ª De *sac* que son els que partint de
l'argolla del coll s'aixamplen lo raonable, pe-
rò queden rodons empresonant les mans i

fan l'afecte de que la que el du, está tancada
dins un sac per càstic.

3.ª Llavors venen els de *fer por*, que si
en sí no tenen res lleig, ni *anti-estètic*, tenen
un coll que puja quatre dits més amunt del
nas, i units als capells que duen aficats fins
quatre dits més avall del nas, donen l'impres-
sió de que vé el *Papu* i que s'han d'amagar
els infants perque no els-e s'endugui.

Per acabar sols vull dar-vos les gracies
per l'*obsequi* que feis an els de la *meva col-
lla*, de la collera. Si tenia cap cabrestell so-
brer i el m'arrambau, miraré si li trob *colo-
cació*.

PERE VENTAFOC.

Una volta per la nostra Ciutat

L'altra dia vengué de Barcelona, un mallor-
quí, íntim amic meu, a passar uns quants dies
a la seua ciutat nativa. Feia devers quatre
mesos que no era estat a Mallorca. Estudia
lleis, com jo mateix, amics lectors, (si no ho
sabieu, ara heu sabeu: jo som un estudiant
de micer, i amb molta d'alegría qu'esper em-
buïar molt de fil dins les sales de la nostra
Audiencia.)

Era al capvespre. El meu amic i jo mos
n'anarem a recórrer els carrers de la nostra
Ciutat per mostrar-li els progressos esperi-
mentats des qu'ell era a Barcelona. Varem
passar per la plaça d'En Coll, i quant va veu-
re la artística caseta, el trasformador elèctric,
que han posat per la fàbrica nova, me digué,
no anant a pensar que una cosa tan estodia-
da, fos un trasformador d'electricitat.

—Qu'es això, amic?

Jo li vaig respondre, mig riguent:

—Homo, això es la estació del Metropo-
lità qu'el nostro Ajuntament, ufanós de em-
bellir la Ciutat i donar comoditats als ciuta-
dans, té en projecte.

Però ell com a bon estudiant, no es beneit,
i no la se begué. Qualsevol ho creurà qu'un
Ajuntament qu'encara no ha estat capás de
canalisar les aigües, ni de fer la nova casa
de Correus, ni de fer res per bé del poble,
anàs a imitar la capital d'Espanya, amb un
tramvia subterrani. Per creure-ho han d'es-
ser beneits.

Seguirem la volta per l'*ensanxe*, baixarem
per el carrer dels Oms, passarem per la Ram-
bla i Born, pujarem per les escales de la Seu,
embrutant-mos les sabates i els calsons de
fanquim i altres brutors, puis era uns dels
dies que havia plogut. Quant varem esser
davant l'estatua (diguem-li estatua) d'en Qua-
drado, mos varem aturar, perque el meu amic
la pogués admirar, i *va extasiarse contem-
plant la grandeza i majestuositat del mo-
nument*.

Era dimecres: al vespre partia mon amic
amb el rapit, cap a Barcelona, a renuar la
tasca escolar. Al despedir lo, li vaig dir: En
tornar, sí que trobarás la ciutat trasformada.
Han de fer una nova via que ha d'anar del
Born a Cort; per això han de tomar un gran
nombre de cases. Si amic meu la nostra ciu-
tat se modernisa, com tu mateix has pogut
veure.

El vapor cornà per segona vegada. Vaig estranyer-li les mans, i... adeu! Minuts després, el barco tornava cornar i partia cap a la bella ciutat de Barcelona, portant-s'en mon amic. Pel juny aniré a cercar les carabases allà i el veuré altra volta.

RUPIT

Ciutat de Mallorca, 4 mars-1920.

Carta Oberta

Al Sr. Buscariet de la Plana:
Redacció de L'IGNORANCIA

Benvolgut Buscariet: Haureu extranyat sens d'aptre veure a ma darrera conferencia que no vos digués res, veritat? Vos daré una explicació.

Les conferències *ultra-urgentíssimes*, que son les que jo ús per enviar mes cròniques, son caríssimes, i per aquest motiu es que vaig rebre una advertència de la direcció, suplicant-me que no les emprés per sostenir correspondència particular. Dispost sempre a complir totes les ordres, vaig tatxar unes retxes que tenia escrites per vos, i vos envii aquesta per correu directe.

Estim la nota que m'enviau en la vostra primera. Si seguiu fent-ho així, aviat tendré el meu museu de coses célebres, plé.

I ara que dic de museu, sabeu que no m'ha extranyat gens qu'els nostros *pollastres* segueixin fent l'endiòt per dins el museu. Això ja es malura vella, i les coses velles son de mal curar. No vos hi enfadeu, i contentau-vos d'anar a les conferències per sentir lo que vos deixaràn escoltar.

Una gran sorpresa m'ha causada la noticia de qu'en Lito festetjava.

Ya lo vale! ya lo vale! (ell ho diu així) va ja l'enhorabona. Però deis que li ha anat malament? Això si que ho sent. L'han posat en ridícol al mig del Born i a la hora *chic*? Pobre atlot!

Comprenc el seu desespero, i si trobau qu'una passetjada li ha d'anar bé, el me preu enviar en voler.

Però callau! com ho farem perque no es perdi?

La manera com será més *imperdible*, será per paquet postal. El posau dins una caixa de fusta plena de forats per que l'aire circuli, li posau uns quants pots de llet condensada, unes botellas de *Ceragumil* i totes les virtualles que cregueu oportunes, i cap a Corréus... però els paquets postals no poden excedir de cinc kilos! No hi havia pensat! Com ho farem ara?

En fi vos mateix feis-ho com millor vos semblará. Enviau-lo prest perque jo aquí tot sol estic molt avorrit.

En venir que me dugui, si es que no li sab greu, dos kilos de sobrassada i mitja dotzena d'ensaimadas de duro, perque en tenc una de promesa an el Batle i un altra an el secretari.

Mercès per endevant de tot, i disposau sempre de vostre amic

V. DE CAMPFLORIT

Anallitsensasoparoffw 20 de Febrer 1920.

EL MISTERI D'UNA VIDA

A Vos...

I LA VERGE

Sicut flos.

Sobre'l llit, de blancor immaculada,
tota voltada d'una llum difosa,
pudicament bolcada, dorm l'Hermosa,
blanca i pura, com la fiòbia nevada...

La rossa cabellera, desfermada,
se desplega, onejant i vaporosa,
mentres la boca dibuixa, mig closa,
un somriure de deessa-encantada...

— En deliciosa monocromia
se fon la cara, el llensol, la camia,
i un llir que ve'l la demunt el coxí!

«Dorm, garrida, dorm... Potser qualche dia
confegir eix somni, el cor bé ho voldria,
més, ay! que'ls llirs secs... no tornen florí!»

M. LÓPEZ LLULL.

AVICULTURA

Conferencia de dues madones sobre s'aviram.

—¿Com te van ses lloques, Maciana?

—No molt bé, Pixedis. De quatre que'n vaig posar amb setze ous cadascuna, molt primerenques, m'hé quedat amb vintíun polls, i encara mal surats.

—Com així?

—Pieta meua dolça, no hi ha més cera que sa que crema. Això es lo que m'ha passat, que n'estic com una benefita. Perque no me fiava d'es gall que ja té quatre anys, i he sentit dir que'n tenir-ne més de tres, alguns ja fan cama flaca, me vaig decidir a canviar els ous amb altres de més bona cepa. Vaig anar a Son Ximelis, que hi conec na Teresa, i varem fer es barat; i ni per aqueixes. I a tu com te van?

—A mí beníssim, fins aquí. De dues indio-tes que vaig posar amb vint-i-vuit ous cada-cuna, no més he tengudes quatre faltes.

—Que dius!

—Això que sents; i llavò voldria que ves-ses sa toria que duen es pollets.

—I com l'arregles? Com es que cada any, prest prest, ja tens ses indio-tes posadores i ses meues quantse començen a moure ja som a *laudates*?

—Ah! Aquí está es *tuantem*. Es secret és molt senzill. Venc, i quant vuí que se posen, los arranc casí totes ses plomes d'es ventre, los frec sa pell amb una ortiga o amb un pedás banyat d'aigo-rás, que tot es igual, i quant les tenc així plumades, los don, vul-gues no vulgues, aigordent o ví fins que es-tán borrarxes, i llavò les pos dins un nieró fondo que ja tenc preparat a un lloc fosc amb uns quants ous, no més per fer sa prova. Si no s'ajassen o no se volen adomdar a covar-los pec copets petits amb una vergueta per damunt s'esquena, i al punt ja les veus que se posen damunt els ous i no tarden a tenir sa covera forta.

—Vet-aquí una cosa que no havia sentida dir mai. I per coneixer els ous si son nei-xents o no, quina regla observes?

—Jo t'ho diré en dos mots. An es temps de posar lloques, procur que hi haja amb ses gallines, a més d'es gall de llevor, set o vuit pollastrots, no ve a un, perque ja saps que per massa pa no hi ha mal any. Ademés, tenc molt de compte que mai hi haja ous en-tretenguts dins es nierons d'es galliner; ni sols ponedor hi deix; i ho duc tan pes soco-rat, que encara no sent esqueinar una galli-ne, quant ja partesc amb sa cenaleta a treure s'ou, i de seguida el pos a bon recaudo. Per-que has de sebre, si no ho saps, que un ou que l'han couat més de sis hores i llavò es refreda, bona nit si t'colgues sera bo per menjar, però ja no serveix per néixer.

—Ara ho veig. Vet-aquí com hauré tengu-des tantes faltes, perque és segur, que a Son Ximelis no saben aquestes coses.

—Qué han de sebre?

—I tu, d'on m'has tret tot aquest eixam?

—A mí m'ho va contar el senyor Pere-Juan, es potecari, qui d'aquestes coses en sap bé la prima.

—Molt m'ha agradat aquesta conversa.

—Si? Encara hi ha més cosetes sobre s'aviram, que te diré un altre dia que no frissi tant com avui, perque a l'hora d'ara hauria d'esser a Son Bruixot per formatjar, que l'amo ni es pastor no hi són. Adios, Pixedis.

—Adios, Maciana. Ja me comenarás molt na Francina, que fa un sigle que no l'he vista.

—De part teua. Gracies.

(D'Es Pagès mallorquí,

revista agrícola que sortia a Llucmajor l'any 1899)

Les deu regles d'en Tom Febterson

que convendria que tots els mallorquins les sabessen de cor i les practicassen.

- 1.ª No deixis per demà lo que puguis fer avui.
- 2.ª No fassis fer a altri lo que pots fer tu meteix.
- 3.ª No gastis el doblers abans de guanyar-los.
- 4.ª No compris mai lo que sia inútil amb l'escusa de que es barato.
- 5.ª La vanitat costa més que la fama la set i el fret.
- 6.ª No te penediràs mai d'haver menjat poc.
- 7.ª Res cansa si se fá amb bona voluntat.
- 8.ª Quants de disgusts mos han ocasionats algunes desgracies que mos feia tèmer la nostra imaginació, i que mai son arribades!
- 9.ª Pren les coses pel caire bó.
- 10.ª Si estás enfadat compta fins a cent abans de parlar.

IVON

Esquits i espïres

Ja s'es acabada la discussió dels pressuposts de Ciutat. Son de lo bo i millor, com també de lo més avensat en materia de bona administració.

Seria una verdadera llàstima que a Ciutats com París, London, Nova-York, no tenguessin quatre coneixements dels miracles que saben fer aquests retgïdors nostros de pan i toros.

El qui això escriu, s'atreveix a demanar que l'ajuntament envii an aquelles grans capitals, algùn dels seus cap-pares (que sepa varios idiomas) a donar-hi conferencies i ilustrar la gent de per allà.

Si mal no recort, vint-i-cinc mil pessetes hi ha consignades en pressupost per comprar un automòvil de sanïdat. No està mal. Això ja dona una sensació de trobar-mos a Europa.

I aquells carros de netetja pública?
I aquelles màquines per agranar els carrers?

Jo no sé lo que degueren costar.

Lo cert es que no les deuen haver emprats mai.

Succeirà los mateix amb aquest auto que el comissari de sanïdat mos fa comprar? (Això de tenir comissari de sanïdat també fa europeu i vest molt).

Aquesta setmana passada lletgirem a *El Sol*, diari de Madrid, una relació ben detallada de lo que passa a Barcelona amb el joc i les autoritats.

Si tot lo que diuen es ver, podem creure que en el mon no hi ha vergonya, ni moralitat. A Mallorca no passa res de tot això, gracies... a Don *Agapito*. S'hi hauria de posar una sucursal del seu negoci a la ciutat dels comtes!

Els ajuntaments forans, se mouen molt, no volen estar subjectes als ciutadans, ni esser esclaus dels cacics. Fan mot bé. Que vegin vius i endevant. El camí a fer es un poc aspre; però si no se cansen arribaràn. Al cap i a la fi, ells son els més i de més valor.

Una cosa vos recomanam, senyors de la mancomunitat, i es que no olvideu les regles de la galanteria.

Així mateix a Mallorca, aquests dies passats hem estats esposats a un conflicte ben serio, com si diguessim.

Els nostros rius son sortits de mare o s'es implantat el bolxevisme?

Res de tot això, amics: es tracta no més de la unió o inteligencia entre maurins i lliberals, i de la distribució de càrrecs a l'ajuntament nou.

A darrera hora rebem un telegrama de Valencia que, ja que's tracta d'una gloria mallorquina, no volem passar sense reproduir-lo tal com mos va esser enviat.

Diu aixís:

«Pueblo valenciano entusiasmado sabrá recibir como se merece hijo ilustre Mallorca».

Per amor de Deu, *Don Agapito*, no mos abandoni, es cuidi un poquet de noltros, cada setmana mos doni qualque ponyideta. Mos donarà motiu per alegrar-mos un poc la vida, i al mateix temps mos servirà de revulssiu a la nostra calma musulmana.

Berbes

El mestre. — Ara ja sabs que's un xot i perquè serveix sa llana. Veam Tofol: amb quina materia estàn fets els teus calçons?

En Tofol (amb molta soltura). — Amb sos calçons veis de mon pare.

FABIOL.

TRENCA-CLOSQUES

Una dotzena de puros
CONCURS

FUITA DE CONSONANTS

.a.o.a .e.a.a.a

ai.e.au.o. .e.a.i

i.eu.eu.e. .o..o.i

.e..e...o.u.a.a.a.a

Repetim aquest concurs perque els ignorants que no l'hagen endevinat tenguen temps de fer-ho.

Se son rebudes ja les solucions de En *Pere Ventafoc*, *Xim-Xim*, *Galceràn de Castell-Mora*, *Els tres germans*, *Piculín*, *Un estudiant*, *Un pescador*, *Un moso de LUJO*.

GEROGLIFIC

Pagar a

TRES BOIS.

TERÇ DE SILABES

Sustituir els punts per lletres de manera que tant horizontal com verticalment se lleigisca: 1. Calificatiu, 2. cosa que hi ha pel moll, 3. excés de mel.

PERE VENTAFOC

XARADA

(A la meua pàgessa)

Tens el cor de dos tres quarta!...

Tens la prima-dos de prima!...

Tan sols tens tres dos primera

i m'has dat un dos tres quatre?

TIA.

AMBIDEXTRE

1 2 3 4.—Adverbi.
4 3 2 1.—Adverbi.

*

LOGOGRIFIC

.. M ..
... A ..
.. LL ..
.. O ..
.. R ..
.. G ..
... A ..

MOINGRUCELI

*

QUADRAT

■ ■ ■ ■
■ ■ ■ ■
■ ■ ■ ■
■ ■ ■ ■

Sustituir els punts per lletres de manera que horizontal i verticalment se lleigisca: 1. Objecte d'escola.—2. Verb.—3. Lo que tots havem tengut.—4. Cosa d'esglesia.

ID. ID.

*

SINCATEGOREMA

Extensió d'aigo.—Consonant.—Metal.—Animal.—Lloc pintoresc.

Solucions del número anterior:

A la cavilació: Tot son gusts.

A la xarada: Murtera.

Al gerooglific: Fer compassió.

A la frase feta: Sóller es un punt, a dins Mallorca voltat de montanya.

Al ambidextre: Roma, amor.

Endevinaires: Lito, Els tres germans.

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

Moingruceli, Artá.—Rebut lo vostro. Gracies.

Lito.—El primer vers, està fals. Encara hi sou a temps, *suau* un poc més i tal volta.

Fabiol.—Tot lo vostro ja s'es acabat... Perquè no enviau qualque cosa més, vos i els vostros amics?... Estau enfadats?...

JOANET DE SA GERRA.

UEPII

Per la salut se recomana LA TISANA composta de 72 plantes del Botànic D. *Pere Gutiérrez*, analisada en el laboratori.

De venta exclusiva: Centre Farmacèutic.—Palma.

Tip. de S. Pizà